

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kovácsné dr.Henter Ágnes ügyvéd (cím) által képviselt név (cím) felperesnek, a dr. Kristonné dr. Dusza Gabriella ügyvéd (cím) által képviselt név Biztosító Zártkörűen működő Részvénytársaság (cím) alperes ellen, biztosítási helytállás és kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Heves Megyei Bíróság 2007 április 5. napján meghozott, G.20.135/2004/64. számú ítélete ellen, a felperes részéről 65. sorszám, míg az alperes részéről 66. és 67. sorszámok alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését pedig részben megváltoztatja, és az alperes marasztalásának összegét 908.000(kilencszáznyolcezer) forinttal 9.371.810 (kilencmillió-háromszázhetvenegyezer-nyolcszáztíz) forintra és 2002 január 6-ától 2004 december 31-ig évi 11 %, 2005 január 1-től a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatára, az alperes illetéktérítési kötelezettségét 198.092 (százkilencvennyolcezer-kilencvenkettő) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 1.300.000 (egymillió-háromszázezer) forint első és másodfokú együttes részperkölséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével 10.279.810 Ft, ennek kamatai és 250.000 Ft részperkölség megfizetésére kötelezte az alperest, míg a további keresetet

elutasította. Tényként állapította meg, hogy a peres felek 1995-ben vagyonbiztosítási szerződést kötöttek, amely alapján az alperes kockázatviselése a lakóházra, a melléképületre, a II. vagyoncsoportba tartozó háztartási ingóságokra, továbbá - ez utóbbiakra meghatározott biztosítási összeg 5 %-ának erejéig - a kereső tevékenységgel kapcsolatos vagyontárgyakra, valamint a mezőgazdasági kistermeléssel kapcsolatos termésre, terményre, készletre, gépekre, munkaeszközökre, és berendezési tárgyakra terjedt ki. Az alperes arra vállalt kötelezettséget, hogy az épület káridőponti új értéken számított helyreállítási költségein felül az ezzel kapcsolatos járulékos költségeket is megtéríti. A felperes 1998-tól őstermelőként ribizli termesztéssel, emellett 2000-ig vállalkozóként, azt követően bejelentés nélkül gyógynövény felvásárlással és értékesítéssel foglalkozott. Ezzel összefüggésben a lakóépület padlásán és a melléképületben gyógynövényeket tárolt, illetve a tevékenység folytatásához szükséges berendezéseket, gépeket, felszerelési tárgyakat helyezett el. 2001 október 16-án a felperes ingatlanán tűz keletkezett, melyben a melléképület teljesen megsemmisült, továbbá a lakóház tetőszerkezete, földeme és a melléképülettel közös falazata is jelentős mértékben károsodott. A felperes által tárolt termények és a gazdálkodáshoz szükséges felszerelések, továbbá bizonyos háztartási ingóságok is megsemmisültek. A tűzben károsodott épületek helyreállítása, a törmelék elszállítása, valamint a helyreállításhoz kapcsolódó egyéb költségek 2002 elején 15.814.853 Ft-ot igényeltek volna. A háztartási ingóságokban 518.100 Ft, a kereső tevékenységgel kapcsolatos vagyontárgyakban 670.300 Ft, míg a mezőgazdasági kistermeléssel kapcsolatos készletekben és munkaeszközökben, felszerelésekben 410.300 Ft kár keletkezett. Az alperes 2001 november 26-án 1.000.000 Ft kárelőleget, majd 2002. elején 7.279.743 Ft-ot térített. A felperes a kártérítésből a jelzálogjoggal biztosított hiteltartozását fizette vissza, és albérletbe költözött. 2002 januárjában vállalkozási tevékenységét ténylegesen is beszüntette.

Az elsőfokú bíróság a kiegészített igazságügyi felülvélemény alapján azt állapította meg, hogy az Épületbiztosítási Szabályzat VI.1-3. pontjai alapján a lakás helyreállítására 7.864.590 Ft-ot, míg a melléképületek helyreállítására 7.267.763 Ft-ot, a törmelék elszállítására 322.500 Ft-ot, a járulékos költségekre pedig 760.000 Ft-ot kellett volna az alperesnek megfizetnie. A többször kiegészített ingó szakvélemény alapján a II. ingócsoportba tartozó ingóságokra 518.100 Ft, a kereső tevékenységhez kötődő ingóságokra 670.300 Ft, míg a mezőgazdasági kiegészítő biztosítás alapján 410.300 Ft biztosítási összeget kellett volna térítenie. Figyelmen kívül kellett ugyanis hagyni a II. vagyoncsoportból azokat a gépjármű tartozékokat, amelyek nem minősülnek háztartási ingóságoknak. Az elsőfokú bíróság a saját készítésű hegesztőtrafó, a fűrészelt vegyes faáru, valamint a bontott nyílászárók esetében az alperes által a kárfelmérés során meghatározott értékeket fogadta el. A méhész-, valamint a tolósúlyos mérleget nem háztartási ingóságnak, hanem a kereső tevékenységgel kapcsolatos vagyontárgynak minősítette, ez utóbbi körülményre figyelemmel az e vagyoncsoportba tartozó ingóságok értéke meghaladta az Ingóbiztosítási Szabályzat IV/6/B pontja által meghatározott helytállási mértéket. Ez utóbbira figyelemmel az e körben a szakvéleményre tett észrevételeknek nem tulajdonított ügydöntő jelentőséget. Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást a felperes előadása alapján, hogy a gyógynövény készletek nem

tartoztak a Kiegészítő Kistermelő Biztosítási Szabályzat II/A. pontja alá, azonban a fekete ribizli levél - mint a felperes saját termelő tevékenységének az eredménye - e körbe sorolható. Mivel az alperes 9.000.000 Ft-ot meghaladó helyreállítási költség megfizetésétől elzárkózott, a Ptk. 318. § (1) bekezdése, és 339. § (1) bekezdése alapján kártérítéssel tartozik. Ugyanakkor a Ptk. 340. § (1) bekezdése alapján a felperest kárenyhítési kötelezettség terhelte, amelynek nem tett eleget. A felperes a kereső tevékenységét anélkül szüntette meg, hogy kísérletet tett volna a melléképület helyreállítására, a vállalkozási tevékenységhez szükséges ingóságok pótlására, holott erre az alperes által térített összegből lehetősége lett volna. Emellett megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperes vállalkozásának beszüntetésében legalább olyan mértékben közrejátszottak az áfá-val kapcsolatos problémák, mint a tűzeset. Rámutatott, hogy a felperesnek - a jogvita elbírálásáig akár hitelfelvétel útján is - gondoskodnia kellett volna lakhatása biztosításáról, illetve a vállalkozási tevékenység folytatásához szükséges feltételek megteremtéséről. Amennyiben így járt volna el, minimálisra lehetett volna szorítani az őt ért károkat, mivel ez esetben csupán a helyreállításhoz, illetve ingatlan vásárláshoz szükséges, mintegy félévi időtartamra kellett volna bérleti díjat fizetnie. Ezért az elsőfokú bíróság a 2002 év első félévére kifizetett 146.000 Ft bér, továbbá 500.000 Ft erejéig a nem vagyoni kártérítés, valamint- a Ptk. 359.§ (1) bekezdése alapján - 500.000 Ft erejéig vagyoni kár tekintetében találta megalapozottnak az igényét.

Az ítélet ellen mind a felperes, mind az alperes fellebbezést terjesztett elő. A felperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását, módosított keresetének 42.448.961 Ft erejéig történő teljesítését kérte. Az első fokú ítéletet megalapozatlanság és jogszabálysértés miatt támadta. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a kiegészített igazságügyi felülvéleményben meghatározott helyreállítási költségekből annak ellenére vonta le a 92.000 Ft-os albérleti költségterítést, hogy azt a szakvélemény nem tartalmazta. Sérelmezte továbbra a falusi életvitel mellett háztartási ingóságnak minősülő - mérlegeknek a kereső tevékenységgel kapcsolatos vagyontárgyak körébe sorolását, valamint azt, hogy a hegesztőtrafó, fűrészelt faáru és bontott nyílászárók esetében az elsőfokú bíróság nem a beszerzési új értéket vette figyelembe. Álláspontja szerint ugyanis nem merült fel peradat arra, hogy ez utóbbi ingóságok 85 %-ot meghaladó mértékben elhasználódtak volna. Álláspontja szerint a felvásárolt termékek figyelmen kívül hagyására sem volt lehetőség, mivel az alperes szerződéskötéskor adott tájékoztatása alapján éppen ezek miatt volt szükség a kiegészítő mezőgazdasági biztosítás megkötésére. Támadta továbbá az első fokú ítéletet a kárenyhítési kötelezettség megsértésének megállapítása miatt. Előadta, hogy az alperes által teljesített összegből nem volt lehetősége sem az ingatlan helyreállítására, sem pedig olyan új ingatlan vásárlására, amely mind lakhatását, mind a kereső tevékenység folytatását lehetővé tette volna. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság nem a tényleges lehetőségekből kiindulva, hanem feltételezések alapján állapította meg a kárenyhítési kötelezettség elmulasztását. Ő az adott körülmények között elvárható körben e kötelezettségének eleget tett.

Az alperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását, a marasztalás 2.568.500 Ft-tal történő leszállítását kérte. Az épület helyreállítási költségek körében

400.000 Ft erejéig azért támadta az elsőfokú bíróság döntését, mert a marasztalás ezzel az összeggel haladja meg a kiegészítő felülvéleményben szereplő helyreállítási költséget, és erre az eltérésre az ítélet indokolása nem ad magyarázatot, így az elírásból is adódhat. A törmelékszállítás költségei tekintetében azért kérte 322.500 Ft-tal leszállítani a marasztalást, mivel 100.000 Ft erejéig e költségeket megtérítette, az ezt meghaladó esetleges kiadások pedig nem a helyreállításhoz, hanem a felperes igénye szerinti újjáépítéshez szükséges bontással voltak összefüggésben. A további járulékos költségek közül vitássá tette, a szakhatósági eljárások díjainak, a finom takarítás költségének, továbbá a kárfelmérési költségeknek a felmerülését, mivel az első a felperes nem igazolta, az újjáépítésre figyelemmel a második nem merülhet fel, míg az utóbbi költség szükségtelen volt. A kártérítés tekintetében azért kért teljes elutasítást, mert vitatta, hogy szerződésszegést követett volna el, ugyanis nem zárkozott el további biztosítási összeg megfizetésétől, azt csupán a tényleges költségek igazolásához kötötte. Emellett arra hivatkozott, hogy a felperes esetleges kára a saját felróható magatartására, a kárenyhítési kötelezettség elmulasztására vezethető vissza. Külön sérelmezte a nem vagyoni kártérítésre kötelezését, mivel az elsőfokú bíróság még azt a személyiségi jogsérelmet sem jelölte meg, amely azt megalapozná. Kifogásolta általános kártérítés alkalmazását is, mivel a felperes valamennyi kárát tételesen, összecsúszva megjelölte, ezért a Ptk. 359. § (1) bekezdése nem alkalmazható. Emellett támadta az elsőfokú bíróság döntését a részperköltség megállapítása miatt is.

A peres felek fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult az ellenérdekű fél fellebbezése által támadott körben.

Fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett az első fokú ítéletnek a keresetet 130.592 Ft erejéig elutasító rendelkezése, valamint az alperest 7.711.310 Ft erejéig marasztaló rendelkezés.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes fellebbezése kisebb mértékben, az alperes fellebbezése nagyobb részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást alapvetően helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetéseit azonban az ítéltábla nem osztotta maradéktalanul.

Az alperes az ingatlannal kapcsolatos marasztalás tekintetében azért támadta 400.000 Ft erejéig az ítéletet, mert az elsőfokú bíróság által a főépület helyreállítására megállapított 7.864.590 Ft helyreállítási költség ennyivel haladta meg a kiegészített igazságügyi felülvéleményben meghatározott összeget. Helyesen észlelte az alperes, hogy az ítélet 5. oldal első bekezdésében - nyilvánvaló elírás folytán - a szakvéleményben megállapított helyreállítási költségnél 400.000 Ft-tal valóban magasabb összeget jelölt meg az elsőfokú bíróság, azonban a teljes helyreállítási és ahhoz kapcsolódó költségek együttes összegének 3. oldal harmadik bekezdésében történő megjelölésénél a helyes, a kiegészített felülvéleményben meghatározott helyreállítási költséget vette figyelembe. Ugyancsak ezzel a

helyes értékkel számította ki az ítélet 7. oldala második bekezdésében az alperes teljes térítési kötelezettségét. Ezért az 5. oldal első bekezdésében található elírás - mivel számítási hibával nem párosul - nem eredményezte e körben a marasztalási összeg téves megállapítását.

Ugyancsak alaptalanul támadta az ítéletet a törmelék elszállítás, valamint egyéb járulékos költségek tekintetében. Az igazságügyi felülvélemény - a kirendelő végzésnek megfelelően - az ingatlankárokat a lakóépület helyreállításának és nem újjáépítésének alapulvételével határozta meg. Nincs a véleményben és annak kiegészítésében olyan utalás, amelyből arra lehetne következtetni, hogy a felülvéleményben a törmelék elszállításának indokolt költségét ne ehhez, hanem a felperes által szükségtelenül elvégzett bontás miatt ténylegesen keletkezett törmelék mennyisége alapján állapította volna meg. Az alperesnek káridőponti értéken kell teljesítenie, az akkor hatályos jogszabályok szerinti általános forgalmi adótartalmat kell megfizetnie, ezért alaptalanul kérte másodlagosan 20 %-os áfa kulcs figyelembevételét.

Mivel épületszerkezetet érintő építési munkákat kell elvégezni, ezért szükségképpen felmerülnek a hatósági eljárással kapcsolatos költségek, nemcsak az újjáépítés, hanem a helyreállítás esetében is. Ugyanígy felmerülnek a helyreállítás esetében is a finom takarítás költségei is. A kárfelmérés költségeit pedig a kiegészített felülvélemény szükségesnek minősítette. Mindezekre figyelemmel ezeknek a költségeit is köteles az alperes megtéríteni, ezért a biztosítási összeg leszállítására e körben sem volt lehetőség.

Ugyanakkor a felperes alappal sérelmezte a fellebbezésében, hogy az **elsőfokú bíróság** által megállapított, alperes által teljesítendő biztosítási szolgáltatásokból az önként teljesített teljes, 8.279.143 Ft-ot levonásba helyezte az **elsőfokú bíróság**, holott a perben nem érvényesített 92.000 Ft albérleti költségtérítés tekintetében erre nem volt lehetőség. Ezért ezzel az összeggel meg kellett emelni az alperest a szerződés alapján terhelő biztosítási összeg nagyságát.

Nem volt azonban alapos a felperes fellebbezése az ingóságokkal kapcsolatos térítés tekintetében. Nem vitásan a hegesztőtrafót a felperes maga készítette, ezért nem lehet megállapítani annak új beszerzési értékét, miként erre a vegyes fűrészáru tekintetében sem volt lehetőség. Az ingatlanon tárolt nyílászárók pedig kétséget kizáróan bontásból származtak, ezért ezek tekintetében sem volt helye új nyílászárók beszerzési értéke figyelembevételének. Ezért az **elsőfokú bíróság** jogszabálysértés nélkül vette figyelembe ezeknek az alperes által a kárfelvételkor meghatározott értékét. Ugyancsak nem tévedett az **elsőfokú bíróság**, amikor a felvásárolt termékeket - mint biztosítási fedezet alatt nem álló ingóságokat - kirekesztette a térítendő ingókárok köréből.

Nem tévedett az **elsőfokú bíróság** akkor, amikor a méhész-, valamint tolosúlyos mérleget nem háztartási ingósságnak, hanem a keresőtevékenységhez használt dolognak minősítette. Ezek a mérlegek ugyanis falusi életviszonyok között sem tartoznak a háztartások mindennapos felszerelési tárgyai közé. A mérlegeket a felperes nyilvánvalóan a gyógynövény felvásárlói és nem az őstermelői tevékenységével összefüggésben használta, mivel a terményfelvásárlási tevékenység gyakorlásához ezek elengedhetetlenek, míg az őstermelői tevékenységhez nem. Emellett a felperes személyes előadása során az utóbbi tevékenységhez használt eszközei között e mérlegeket nem is említette (5.G10-02-

040126/8. jkv. 4. oldal 2. bekezdés). Ezért ezeket nem lehetett a kiegészítő mezőgazdasági biztosítással biztosított vagyontárgyak körébe sorolni.

A felperes fellebbezésében sérelmezte az alperes szerződésszegésével összefüggő kárigényének részleges elutasítását is. Egyrészt a lakóépület újjáépítésének többletköltségeit követelte, mert a helyreállítás helyett ez azért vált szükségessé, mert az alperes a biztosítási összeg szerződésszerű megfizetését elmulasztotta. Másrészt a kereső tevékenység folytatásának lehetetlenné válása miatti keresetvesztésében jelentkező, továbbá az ingatlan őrzésével, bekerítésével, illetve lakhatásának biztosításával kapcsolatos vagyoni, valamint a tüzesetre és az alperes szerződésszegő magatartására visszavezethető nem vagyoni kárai megtérítését kérte. Az alperes vitatta, hogy szerződésszegést követett volna el.

A Ptk. 313. §-a úgy rendelkezik, hogy ha a kötelezett a teljesítést jogos ok nélkül megtagadja, a jogosult választhat a késedelem és a lehetetlenülés következményeinek alkalmazása között.

A 298. § kimondja, hogy a kötelezett késedelembe esik, ha a szerződésben megállapított vagy a szolgáltatás rendeltetéséből kétségtelenül megállapítható teljesítési idő eredménytelenül eltelt; más esetekben, ha kötelezettségét a jogosult felszólítására nem teljesíti.

Az ítéletábra álláspontja szerint az alperes azáltal, hogy a további kifizetését a kár igazolásához kötötte, jogosan tagadta meg a térítését meghaladó biztosítási szolgáltatás nyújtását, ezáltal a Ptk. 313. §-a szerinti teljesítés megtagadása az ő terhére nem állapítható meg. Ugyanakkor azáltal, hogy a biztosítási szolgáltatást a biztosítási szabályzatban előírt határidőben nem teljesítette, a perben megállapított különbözet erejéig a Ptk. 298. § a) pontja szerinti kötelezeti késedelembe esett. Ez pedig olyan szerződésszegés, amelynek jogkövetkezménye a szolgáltatás jellegére figyelemmel alkalmazandó Ptk. 301. § (4) bekezdése alapján a késedelmi kamatot meghaladó kár megtérítése. Ebből az következik, hogy a felperes csupán azoknak a kárainak megtérítését követelheti az alperestől, amelyek a késedelmi kamatot meghaladják.

A felek közötti biztosítási jogviszonyra irányadó Épület- és Lakásbiztosítási Feltételek IV.1. e) pontja értelmében az alperes azon károk esetében, amelyek a károsodott részek pótlásával, javításával helyreállíthatók, a helyreállítási költségek megtérítésére vállalt kötelezettséget. A perben beszerzett igazságügyi szakvélemények, de a felperes által felkért szakértő által a káreseményt követően közvetlenül készített vélemény is egyértelműen megállapítja, hogy a lakóépület helyreállítható volt. A kiegészített felülvélemény alapján az is megállapítható, hogy a helyreállításhoz szükséges mértéket meghaladó bontási munkák elvégzése, valamint az állagmegóvás elmulasztása miatt került olyan műszaki állapotba a felépítmény, hogy annak elbontása és újjáépítése szükséges. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, hogy a felperesnek az újjáépítéssel jelentkező kára nem az alperes, hanem a saját magatartásával áll okozati összefüggésben. Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság a felperest terhelő kárenyhítési kötelezettség tekintetében is. Az ítéletábra ebben a körben az elsőfokú bíróság okfejtéseit megismételni

nem kívánja, csupán utal arra a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján. A fellebbezésben előadottakra figyelemmel annyival kívánja kiegészíteni az ott írtakat, hogy a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a további kárai elhárítása érdekében az adott helyzetben általában elvárható magatartást tanúsította. A felperes csupán előadta, de nem bizonyította, hogy nem volt lehetősége az alperes részteljesítését felhasználva elvégezni a lakóépület felújítását, illetve a melléképület újjáépítését. Az alperes a kár bekövetkezését követő két hónapon belül nem vitásan 8.000.000 Ft-ot meghaladó szolgáltatást teljesített a felperesnek, míg a helyreállítás - járulékos költségekkel együtt számított - teljes költsége csupán valamivel több mint 15.800.000 Ft-ot tett ki. A felperes tehát 50 % önerővel rendelkezett a munkák elvégzéséhez, ilyen feltételek mellett, ingatlan fedezet biztosításával lehetőség lett volna a hiányzó kivitelezési költségek hitellel történő pótlására. Nem igazolta a felperes, hogy ilyen hitelkérelmét a pénzintézetek elutasították, de azt sem, hogy ilyet egyáltalán előterjesztett. Azt sem bizonyította, hogy a korábbi hiteltartozásának visszafizetése szükséges és indokolt volt. Emellett az ítéltábla álláspontja szerint a felvett biztosítási összeg egy részének az ingatlan állagmegóvására fordítása kifejezetten olyan magatartás, amely a károsulttól elvárható. Az alperes a Ptk. 341. § (1) bekezdése alapján nem kötelezhető az ennek elmulasztásával okozati összefüggésbe hozható károk megtérítésére.

A felperes további kárai megtérítésére sem volt lehetőség.

A fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett marasztalási összeg kamata jelentősen meghaladja az elsőfokú bíróság által megállapított használati díj, valamint általános kártérítés és nem vagyoni kártérítés együttes összegét, de az ezt meghaladóan érvényesített, újjáépítési költségen kívüli - további vagyoni károkat is. Ezért a Ptk. 301. § (4) bekezdése kizárja ezeknek a kamattal fedezett károknak a megtérítését.

Kiemeli továbbá az ítéltábla, hogy a Ptk. 359. § (1) bekezdésének alkalmazásával általános kártérítés megállapítására sem volt helye. A felperes ugyanis tételesen megjelölte valamennyi kárát, ezek bizonyítatlanul maradása a kártérítési igény elutasításához, és nem általános kártérítés alkalmazásához kell, hogy vezessen. Emellett a nem vagyoni kártérítés feltételei sem álltak fenn. A nem vagyoni kártérítés rendeltetése az, hogy a károsultnak a nem vagyoni természetű kárait enyhítse, azok megközelítő kiegyenlítésére szolgáljon. Bár az 1993. évi XCII. törvény hatályon kívül helyezte a Ptk. korábbi 354. §-át, azonban ezt követően is egységes a bírói gyakorlat abban a kérdésben, hogy jelentéktelen súlyú nem vagyoni károsodások nem váltanak ki kártérítési kötelezettséget. A károkozó csak abban az esetben kötelezhető nem vagyoni kártérítés fizetésére, amennyiben a károsult tartós és jelentős mértékű nem vagyoni hátrányokat szenved el. Az ítéltábla álláspontja szerint a szerződésszerű teljesítés elmaradása - bármilyen mértékű vagyoni hátrányt okozzon is - nem tekinthető olyan károkozó magatartásnak, amellyel okozati összefüggésben tartós és súlyos nem vagyoni érdeksérelem keletkezhet a jogosult oldalán. Ezért az ítéltábla a felperes nem vagyoni kártérítési kereseti kérelmét ez okból is alaptalannak ítélte.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A felperes fellebbezése sikertelen volt, míg az alperes fellebbezése részben volt eredményes. Ezáltal utóbbi túlnyomórészt pernyertes lett. Ezért a felperesnek a felmerült kiadásait magának kell viselnie, továbbá köteles megtéríteni a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az alperes első fokú, valamint ugyanezen a 239.§ utaló - szabálya folytán a fellebbezési eljárásban is irányadó - szabály folytán a másodfokú eljárásban felmerült részperkötségét, amely a jogi képviselő munkadíjának általános forgalmi adóját, valamint az arányos fellebbezési eljárási illetéket is magában foglalja.

Az ítéltábla a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/9186. IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2007 november 28.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró Dr. Szücs József s. k. bíró

A kiadmány hitelül: Gosztola Edit Erzsébet tisztviselő